

Έμεινα μόνο τα αίματα...

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Φωτό:thesvitis.blogspot.com

(Πρόλογος **Νεκταρίου Αντωνοπούλου -Μητροπολίτου Αργολίδος,**
στο Βιβλίο **ΟΙ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΟΥ ΜΠΕΡΝΤΙΑΝΣΚ,** εκδ. Εν πλώ)

ΟΔΗΣΣΟΣ 2002. Σε θάλαμο μεγάλου κρατικού νοσοκομείου της Ουκρανικής πόλης ακούγονται τά βογκητά ενός ηλικιωμένου άρρωστου. Ο καρκί-νος διάσπαρτος. Οι πόνοι φρικτοί. Τά παυσίπονα δέν επαρκούν, μέρες καί νύχτες άγρυπνος. Ο ασθε-νής περιμένει τό θάνατο σάν λύτρωση. Πολλές φο-ρές φτάνει στό χείλος τού θανάτου, άλλα αυτός σάν νά αδιαφορεί. Μήνες τώρα παλεύει μεταξύ ζωής καί θανάτου. Οι απλοί άνθρωποι θά έλεγαν: «Δέν τού βγαίνει ή ψυχή».

Κάποια μέρα ο ταλαίπωρος αυτός άνθρωπος σάν νά άνένηψε. Ζήτησε απεγνωσμένα

έναν Ιερέα. Οί δικοί του έτρεξαν σέ κάποια Εκκλησία καί παρα-κάλεσαν τόν εφημέριο νά έρθει στό νοσοκομείο. Ο Ιερέας, χωρίς χρονοτριβή, επισκέφθηκε τόν ασθενή. Σοκαρίστηκε από τή θλιβερή όψη καί κατάσταση του, περισσότερο όμως από όσα άκουσε. Ο ηλικιω-μένος άρρωστος, χωρίς προλόγους καί εισαγωγές. σαν νά πιεζόταν από κάτι. άρχισε νά ξεδιπλώνει τά κρίματά του στον άγνωστο Ιερέα.

- «Άκουσε, παπά μου. Έγώ άπ' τά νιάτα μου ή-μουν άθεος, μαχητικός άθεος. «Ημουν μέλος τού κόμ-ματος, ανέβηκα στην ιεραρχία καί κάποτε έγινα δι οικητής σέ στρατόπεδο «αναμορφωτικής εργα-σίας» στη Σιβηρία. Μισούσα τους χριστιανούς καί περισσότερο τους παπάδες. Στό στρατόπεδο είχα πολλούς κρατούμενους, αρχιερείς, ιερείς, μοναχούς καί μοναχές. Έκανα ό.τι μπορούσα για νά τους δυ-σκολέψω τή ζωή. Τους έστελνα στίς πιό βαριές εργ-ασίες, τους τιμωρούσα, τους βασάνιζα. Κάποτε έ-κανα καί τούτο:

Διέταξα τους κληρικούς νά βιά-σουν τίς μοναχές!

«Ολοι τους αρνήθηκαν, αντιστάθη-καν καί περισσότερο ένας Αρχιερέας, ο οποίος μού είχε μπει στό μάτι. Αυτός επηρέαζε καί τους άλ-λους καί τους παρότρυνε νά μή μέ ακούσουν. Θύ-μωσα πολύ! Τό βράδυ τόν πήγα σ' ένα παγωμένο δωμάτιο. Τόν έγδυσα καί γυμνό τόν έριξα σ' ένα τραπέζι. Τόν έδεσα καί τόν άφησα όλη τή νύχτα.

Οχι, δέν πέθανε από τό κρύο. Τό δωμάτιο ήταν γε-μάτο αρουραίους, οί οποίοι τόν κατασπάραξαν ζων-τανό.

Τό πρωί βρήκαμε μόνο τά κόκαλά του μέσα στά αίματα. Νά, τέτοια έχω κάνει καί γι' αυτό δέν μού βγαίνει ή ψυχή... Θέλω νά μέ συγχωρήσεις...

«Όταν τήν άλλη μέρα ό Ιερέας πήγε πάλι νά τ

άδειο. Ό άρρω-στος απεβίωσε τό ίδιο βράδυ...

(Επιμέλεια π.Διονύσιος Ταμπάκης-Ναύπλιον)